

РЕШЕНИЕ

№ 11907

гр. София, 26.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.02.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Красимира Милачкова

ЧЛЕНОВЕ: Лилия Йорданова
Мариана Маркова

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **457** по описа за **2026** година докладвано от съдия Лилия Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на С. М. К. чрез адв. Ч. /САК/ срещу Решение №4259/27.11.2025г на СРС, НО, 8 състав, постановено по НАХД №4712/2025г по описа на СРС, с което е потвърдено наказателно постановление №25-4332-002249/13.02.2025г, издадено от началник група към отдел Пътна полиция, с което на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200лв. на основание чл.179, ал.2, пр.2 от ЗДвП за нарушение на чл.23, ал.1 от ЗДвП и административно наказание „глоба“ в размер на 100лв. и „лишаване от право да управлява МПС за срок от един месец“ на основание чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП за нарушение на чл.123, ал.1, т.3, б. „в“ от ЗДвП.

В касационната жалба са наведени доводи, че съдебното решение е неправилно и незаконосъобразно, тъй като в съдебния акт липсват мотиви, като изложените обстоятелства, въз основа на които е потвърдено НП са формални и не са обсъдени възраженията на касатор. Сочи се, че АУАН е съставен в нарушение на **чл. 40, ал. 3 и ал.4 от ЗАНН**. Твърди се, че не е доказано извършването на вменените нарушения. Иска се отмяна на решението, както и отмяна на потвърденото с него наказателно постановление.

В съдебно заседание касаторът, редовно и своевременно призован, се представлява от адв. Ч., която поддържа жалбата. Иска се отмяна на първоинстанционния съдебен акт като неправилен и

незаконосъобразен, претендира разности по списък.

Ответникът по касационното оспорване Началник група в СДВР отдел ПП не се явява, в писмени бележки от 20.02.2026г пълномощник излага становище за неоснователност и необоснованост на касационната жалба. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, ХХ-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Касационната жалба е допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в срока по [чл. 211, ал. 1 от АПК](#).

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения: С обжалваното решение Софийският районен съд е приел за установена следната фактическа обстановка:

На 23.11.2024 г., около 13: 30 часа, в гр. С. С. К. управлявал моторно превозно средство л.а. „Порше К.“ с ДК [рег.номер на МПС] . Той се движел по [улица]с посока на движение от [улица]към кв. С.. На кръстовището с ул. „Проф. Д-р Ив. С.“ реализирал ПТП с лек автомобил „А. А6“ пред него, тъй като не се е движел на достатъчно разстояние от него. След настъпване на ПТП водачът на л.а. „А. А6“ -св. К., провел разговор с жалбоподателя, който не останал на мястото на инцидента. Св. К. подал сигнал. На място пристигнал полицейски екип. На тях св. К. дал сведения за случилото се, водача и превозното средство. Съставени били скица, протокол, попълнена декларация. Въз основа на Протокол №2024-1022-17838-1 и преписка вх. №С-920/2024г. свидетелят Д. съставил АУАН, в който описал фактическите си констатации и квалифицирал нарушението като такова по чл.23, ал.1 и по чл.123, ал.1, т.3, б. „в“ от ЗДвП. АУАН е съставен в присъствието на свидетелите Й. К.-служител в ОПП, СДВР и Й. А. К.-очевидец. Въз основа на акта е издадено НП №25-4332-002249/13.02.2025г, с което на жалбоподател С. К. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200лв. за нарушение на чл.23, ал.1 от ЗДвП и административно наказание „глоба“ в размер на 100лв. и „лишаване от право да управлява МПС за срок от един месец“.

Горната фактическа обстановка съдът е възприел въз основа на показанията на разпитаните в съдебно заседание свидетели Д. и К. /служители на ОПП СДВР/ и К. /другият участник в ПТП/, както и въз основа на събраните по делото писмени доказателства, приобщени по реда на [чл. 283 НПК](#). Съдът е кредитирал изцяло показанията на свидетелите, като е счел, че същите се подкрепят от приложените по делото писмени документи, не съдържат противоречия помежду си и са логични и ясни. Софийският районен съд, преценявайки събраните доказателства, е направил извод, че АУАН и издаденото въз основа на него НП са издадени от компетентни органи и са постановени при спазване на процесуалните правила, предвидени в ЗАНН. Приел е, че визираните в наказателното постановление административни нарушения са безспорно установени, като наложените наказания за нарушението по [чл. 123, ал. 1, т. 3, б. "в" от ЗДвП](#) и чл.23, ал.1 от ЗДвП са съответни на вида и тежестта на извършените нарушения. С тези мотиви и предвид липсата на основания за приложимост на чл.28 от ЗАНН съдът е потвърдил НП.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и съобразено със закона. За да постанови атакуваното съдебно решение, СРС правилно е установил фактическата обстановка. Направените фактически констатации и правни изводи се споделят напълно от състава на касационната инстанция, която, на основание [чл. 221, ал. 2, пр. последно АПК](#), препраща

към

тях.

В касационната жалба по същество се повтарят доводите, поддържани и пред въззивната инстанция. Изразява си несъгласие с оглед кредитираните свидетелски показания.

На първо място се сочи, че в нарушение на чл. 40, ал. 3 от ЗДвП АУАН е съставен в присъствието само на един свидетел. По този повод следва да се посочи, че в случая е налице хипотезата на чл. 40, ал. 4 от ЗАНН - нарушението е установено въз основа на официален документ по смисъла на чл. 93, т. 5 от НК, какъвто безспорно е протоколът за ПТП №2024-1022-17838-1 от 23.11.2024г, поради което за съставянето на АУАН не е било необходимо присъствието на свидетели. Процесният АУАН е съставен в тримесечния срок от откриването на нарушителя съгласно чл. 34, ал. 1 от ЗАНН. В случая твърдяното нарушение е извършено на 23.11.2024 г., като актът е съставен на 13.01.2025г в рамките на 3-месечния срок от откриване на нарушителя и в рамките на една година от извършването му.

Настоящият състав на касационната инстанция напълно споделя и изводите на въззивния съд за доказаност на вменените нарушения. В съдебното производство фактическите констатации, отразени в АУАН, нямат обвързващата доказателствена сила, каквато имат за административнонаказващия орган в производството по налагане на административно наказание по силата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП. Съгласно чл. 13, ал. 1 от НПК районният съд в пределите на своята компетентност е длъжен да вземе всички мерки за разкриване на обективната истина. В настоящия случай за установяване на фактическите обстоятелства, включени в предмета на доказване, съдът е събрал показанията на свидетеля С. Д., актосъставител и свидетеля К., водач на другото МПС, участвало в ПТП и Й. К. К. -свидетел по съставяне на акта. Въпреки че свидетелят К. е дал показания, че не си спомня за случая, останалите свидетели са дали ясни, конкретни и непротиворечиви показания, които законосъобразно са кредитирани от съда при формиране на фактическите му изводи. Показанията на свидетелите категорично потвърждават констатациите, отразени в АУАН и НП, че водачът на МПС е извършил нарушение на чл.23, ал.1 от ЗДвП, тъй като е управлявал личното си моторното превозно средство на разстояние от движещото се пред него такова, което позволява на водача да избегне удар, ако то рязко спре или намали скоростта. В резултат на това е настъпило ПТП с движещото се пред него МПС, като са нанесени материални щети на задната броня, което е описано и в съставения на 23.11.24г от Е. К. – мл. автоконтрольор в отдел ПП СДВР протокол за ПТП №2024-1022-17838-1. След реализиране на ПТП между двете превозни средства касаторът е напуснал мястото на ПТП без да уведоми органите на МВР, за което свидетелстват събраните писмени доказателства – Преписка вх.№С-920/24г /декларация и скица от 23.11.24 на К. /другия участник в ПТП, който след напускането на касатора е уведомил органите на МВР/, докладна записка от С. К.-мл.автоконтрольор в 02гр, сектор ОКПД при ОПП СДВР относно ПТП с напуснал участник л.а. Порше с рег [рег.номер на МПС] и същите кореспондират с показанията на актосъставителя и другия свидетел, участник в ПТП.

Законосъобразно съдът е приел, че вмененото нарушение на чл. 23, ал. 1 от ЗДвП е безспорно доказано, както от обективна, така и от субективна страна, за което на нарушителя правилно е наложена глоба във фиксиран размер от 200 лв., на основание чл. 179, ал. 2, предл. 2 от ЗДвП. Съдът споделя изводите на районния съд за доказаност и на другото вменено нарушение, квалифицирано като такова по чл. 123, ал. 1, т. 3, б. "в" от ЗДвП. Според последната разпоредба, ако между участниците в произшествието няма съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те, без да напускат местопроизшествието, уведомяват съответната служба за контрол на Министерството на вътрешните работи на територията, на която е настъпило произшествието, и изпълняват дадените им указания.По делото се установи, че между участниците в произшествието не е било постигнато съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, поради

което касатор, напускайки местопроизшествието, е осъществил състава на [чл. 123, ал. 1, т. 3, б. "в" от ЗДвП](#). Друг извод не следва от дадените от другия участник в ПТП показания, обстоятелството, че първоначално между участниците в ПТП е нямало разногласие за вината не води до извод, че не е осъществен състава на административно нарушение по [чл.123, ал.1, т.3 б. "в"](#), а този по [чл.123, ал.1, т.3, б. "б" от ЗДвП](#). След като въпреки липсата на разногласия до подписване на двустранен протокол не се е стигнало и за настъпилото ПТП е подаден сигнал от страна единствено на другия участник в ПТП, а на местопроизшествието е заварен само единия водач на л.а., закономерно е прието, че е осъществен състава на описаното в НП административно нарушение. Неоснователно касаторът твърди, че в хода на първоинстанционното производство са допуснати съществени процесуални нарушения, тъй като не са допуснати поискани от него доказателства, същите се приемат за неотнормими с оглед предмета на делото и не биха могли да установят различно от установената фактическа обстановка, а именно че другия участник в ПТП е сигнализирал органите на реда за осъщественото произшествие. За установеното нарушение на [чл. 123, ал. 1, т. 3, б. "в" от ЗДвП](#), което представлява нарушение на задълженията на участник в пътнотранспортно произшествие, санкционната разпоредба на [чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП](#) предвижда лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 1 до 6 месеца и глоба от 50 до 200 лв. Законосъобразно съдът е приел, че определената глоба в размер от 100лв. е в рамките на законоопределеното, адекватна и съобразена както с тежестта на извършеното нарушение, така и с данните за личността на нарушителя, поради което не следва да се редуцира като размер. Адекватно на вида и тежестта на нарушението и в синхрон с разпоредбата на закона е и определено наказанието от лишаване от право да управлява МПС за срок от един месец.

По изложените съображения не са налице основания за отмяна на обжалваното решение и същото като законосъобразно и правилно следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода от спора на ответника по касация следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 130 (сто и тридесет) лева или след превалутиране в размер 66,47 евро /шестдесет и шест евро и четиридесет и седем цента/ на основание [чл. 27е от НЗПП](#), издадена на основание [чл. 37, ал. 1 от ЗПП](#), тъй като делото не представлява фактическа и правна сложност, представител на ответника по касация не се е явил в съдебно заседание, а са депозиран писмени бележки.

Така мотивиран и на основание [чл. 221, ал. 2 от АПК](#) във връзка с [чл. 63в](#) и [чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН](#) Административен съд София – град, XX касационен състав,
РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4259/27.11.2025 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 8-ми състав по н. а. х. д. № 4712/2025 г.

ОСЪЖДА С. М. К., ЕГН [ЕГН], да заплати на СДВР, сумата от 66.47 евро (шестдесет и шест евро и четиридесет и седем цента), представляващи разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНВЕ: